

Ἐσάλπισα τυρταϊκὰ τὸ παλαιὸν μου ἄσμα
 Κι' ἄσαρκον τοῦ Δεσποτισμοῦ ἐπέδειξα τὸ φᾶσμα.
 Καὶ ἤγειρα ν' ἀκούσωσι τὰς δουλωμένας χώρας
 Τῆς κρύας κατακτῆσεως τὰς τελευταίας ἕρας.
 Μὲ στίχους ἐξωγράφισα εἰς γηραιὰν Πάτριδα
 Μὲ δόρυ δαρνοστόλιστον ὀρμῶσαν τὴν Πατρίδα. —
 Ἐγὼ ποτὲ νὰ κουρασθῶ; ζωῆς καὶ σθένους πλήρη;
 Τὰς σταυροφόρους ἤλπισα εἰς Βόσπορον τρίηρης.
 Κι' ἐτοιμαζόμεν Κίμωνας ἐκεῖ νὰ τραγωδήσω,
 Ν' ἀναστηθῆ ἡ Δόξα μας κι' ἐγὼ νὰ τελευτήσω.
 Πλὴν φεῦ! τὸν ἐργαζόμενον σήμερον ὑπὲρ Πάτρης
 Φρονεῖ δαιμονιζόμενον Λαὸς εἰδωλολάτρης.
 Λαὸς ἀχρείου πνεύματος, ψυχῆς ἀπελπισμένης,
 Αὐτὸς ὁ γελωτοποῦδς Λαὸς τῆς οἰκουμένης,
 Ὁ ὧς Πατρίδα καὶ Θεὸν λατρεύων τὸ χρυσίον,
 Ὁ κύπτων εἰς Πρωθυπουργὸν διὰ φρενοκομείον;
 Ἡμῶρον νὰ μὴ κουρασθῶ, νὰ μὴν ἀηδιάσω;
 Τὴν ἐθνικὴν μου φόρμιγγα δὲν ἔπρεπε νὰ σπάσω;
 Ἀπέκαμα. εἴμ' ἄχριστος καὶ φεῦ! ἡ ἀχρηστία
 εἶνε σταυρὸς ἐφ' οὗ οἰκτρῶς σφαδάζει ἡ καρδιά
 Χωρὶς ποτὲ ν' ἀποψυχῆ... τί ὠφελεῖ ὁ γράφων;
 εἶς τὸ ὀργιστάσιον τὸ Ἰνδαλμὰ του χάνει. —
 Ἡ τελευταία μου χαρὰ ἀνθεὶ ἐν μέσῳ τάφων.
 Ἐν τῇ ἐρήμῳ ὅστις βοᾷ ὀφείλει ν' ἀποθάνῃ.
 Ἀτέρμων παίζεται ἐδῶ ἀχρεῖα κωμῳδία...
 Τλήμων ἐγὼ ἂν πρὸ ἐμοῦ ἐκπνεύσῃ ἡ καρδιά.

Μετὰ θλιμμένου γέροντος τυχαίως συνητηθήν
 Κι' εἰς τὴν ἐντάφιον αὐτοῦ μορφήν συνεκινήθην.
 Μία ἀλλόκοτος μορφή... τὴν βλέπεις κι' ἀποθθεῖσαι,
 Ἐν ᾧ συγχρόνως ἡ μορφή αὐτῆ ποθεῖ νὰ ἦσαι.
 Μετέχει διαβολισμοῦ κι' ἀγγελισμοῦ συγχρόνως
 Ὅμοῦ ζωὴ καὶ θάνατος, ἐλπίς ἐμοῦ καὶ πόνος.
 εἶνε μὲ νέφη οὐρανῶς κεκαλυμμένος ὅλος.
 Λειμῶν καεῖς... μὲ τὴν Ἐδὲν ὁ παγωμένος Πόλος.
 εἶνε σπασμένον τρίχορδον ἐπάνω εἰς ἰτέαν
 Λησημονημένην παριστᾷ εἰς φάραγγα σημαίαν.
 Τρέμει εἰς μειδιάματος τὸ δάκρυ του ἀκτίνας
 Σοῦ φαίνεται ἔσχατόγηρος καὶ ἔφθιος ἀκόμη.
 Μὲ σπασμωδοῦντα δάκτυλον σφίγγει ξηρὰς μυρσίνας
 Κι' εἰς μέτωπον ἐγρηγοροῦν πίπτ' ἡ λευκὴ του κόμη
 Τὰ κεκλεισμένα χεῖλη του «ἀπέκαμαν!» φωνάζουν.
 Τὰ σκελετωδῆ στήθη του δι' ἄλματα σφαδάζουν.
 Κ' ἐν ᾧ μυρίζει χῶματα, εἶνε μαχῶν πυρῆτις.
 Κ' εἰς τὸν σταυρὸν του ἄσματὰ ἤχου τῆς Ἀφροδίτης
 Ὅ γ' ἀρξῆς ἀκατάληπτος ὁ ἐναντὶ μου Γέρον,
 Πῦρ, πάγον, κόκκαλ' ἄσματὰ ὡς ἐν εἰκόνι φέρων. —
 Ἐκλαψα εἰς τὴν θέαν του καὶ κλαίοντα τὸν εἶδον
 Ἡνοιξα τὰς ἀγκάλας μου, τὰς ἠνοιξε κι' ἐκεῖνος.
 Συγχρόνως δύο εἶδομεν τὸ ἄστρον τῶν ἐλπίδων,
 Κ' εἴμεθα εἰς ἀμφοτέροι ξηρὸς, κομμένος κρίνος.
 Τοὺς κοιμωμένους μου παλμοὺς ὁ Γέρον ἀφυπνίζει...
 Ὅρμα... ὀρμα... κατόπτρου πλάξ τοὺς δύο μᾶς χωρίζει.
 Ἄχ! εἴμ' ἐγὼ ὁ ἀτυχῆς αὐτὸς ὁ ἐναντὶ μου,
 Κι' εἰς μνήμ' ἀπὸ τὸ κάτοπτρον τυποῦται ἡ μορφή μου.
 Ὁ ἄλιμος Συνοδινὸς ὁ Γέρον εἶν' ἐκεῖνος;
 Ἐγὼν ἡ δάφνη τρίβολος, ἄσημον χόρτ' ὁ κρίνος;

Μία... ἡ τελευταία μου χαρὰ μοὶ ἀπομένει:
 Ὅτι γοργὰ ὁ χρόνος μου ὁ ἔσχατος διαβαίνει.

Ἦ τὸν Ἄδην εἶνε ἄσχημα... ἐκεῖ δὲν ἀγαπῶσι,
 Ἄλλ' οὐτ' εἰς τὴν Πατρίδα τῶν τὴν σάλπιγγα σκιρτῶσι.
 Δὲν ἀνασταίνει τοὺς νεκροὺς ὁ ἦχος τῆς πεᾶνος,
 Οὔτε προβάλλ' ἦρος ἐκεῖ μὲ σφαιροφόρον κράνος.
 Ἡ ἀηδῶν τὸν ἔρωτα ποτὲ ἐκεῖ δὲν ψάλλει
 Καὶ τὴν πρωῖαν ὁ βραγχνὸς ἀλέκτωρ δὲν ἀγγέλλει.
 Ρόδα ἐκεῖ δὲν θάλλουσι καὶ δὲν ρεμβάζουν κάλλη.
 Σιγὴ καὶ Σκότος... Ἡλιος ἐκεῖ δὲν ἀνατέλλει.
 Ἀλλὰ καλῆτερα ἐκεῖ ὅπου εἶν' ὄλα λήθη,
 Παρὰ ὅπου ὀχλοβοῦν ἀνδράποδα εὐθήη
 Τρίβοντ' ἐκεῖ πλὴν δὲν πονοῦν τὰ κόκκαλα, τὸ σῶμα.
 Ὁ ἀδελφὸς τοῦ ἀδελφοῦ θόθρον ἐκεῖ δὲν σκάπτει.
 Τὸν Ἄδην δὲν ἐπρόδωσε κανεὶς νεκρὸς ἀκόμα.
 Λοιπὸν ἡ τελευταία μου χαρὰ ἐκεῖ ἀστράπτει.
 Χαίρων μὲ τὸν Πυλαθὴν μου Σταυρὸν μου εἰς τὸν ὄμον
 Περὶ τῆς ἀναπαύσεως τὸν προσφιλῆ μου δρόμον.

II. Συνοδινός

ΧΟΛΕΡΑ ΕΝ ΜΕΣΣΗΝΗ

(ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Καλάμαι, 11 Αὐγούστου.

Ἡ Μεσσηνὴ ἐφέτος κατέστη τόπος παραγωγῆς νοστιμοτάτων κωμικῶν ἐπισοδίων, ἅτινα δύνανται νὰ κινήσουν τὸν γέλωτα καὶ εἰς τὸν μᾶλλον μελαγχολικόν.

Μετὰ τὴν κωμικὴν νεκρανάστασιν τοῦ Γ. Πούρου, προχθὲς ἔλαθε χώραν καὶ εἰέρα κωμικωτάτη παράστασις ἐπὶ τοῦ θανάτου τοῦ γραμματοκομιστοῦ Ἰωάννου Ζάρκου. Οὗτος προσβληθεὶς ταυτοχρόνως ὑπὸ ὑπεραιμίας τῆς καρδίας καὶ δυσεντερικοῦ κατάρρου, ἀπεβίωσε μετὰ τετράωρον ἀγωνίαν, ἐν μέσῳ σφοδροτάτων κοψιμάτων, ἐμετοῦ καὶ εὐκοιλιότητος. Τινὲς ἀπαισιόδοξοι ρίπτουσιν εἰς τὸν λαὸν τὴν λέξιν *Χολέρα* ὁ λαὸς—ἄλλως καὶ ὡς ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ θανάτου—ἐντρομος ζητεῖ τὴν ἐξακριβῶσιν τῆς ἀσθενείας. Ὁ ἀστυνόμος ὡς ἔδει παραγγέλλει πρὸς τοῦτο ἓνα τῶν ἐκεῖ ἰατρῶν, ὅστις ἐνεργήσας ἐπιπόλαιον αὐτοψίαν, ἀποφαίνεται μετὰ πεποιθήσεως, ὅτι ὁ νεκρὸς ἀπεβίωσεν ἐξ *ἀσιατικῆς χολέρας*!!! Πῶς αὕτη ἦλθεν εἰς Μεσσηνὴν, ἐνῶ οὐδεὶς ἀφίχθη ἐξ Αἰγύπτου; Ἴσως ἔλεγον τινες καὶ ὁ ἰατρὸς, ἀφίχθη ταχυδρομικῶς, καὶ ὡς γραμματοκομιστῆς οὗτος, πρῶτος τὴν παρέλαβεν ἐκ τοῦ ταχυδρομείου. Τότε ἀρχαὶ καὶ λαὸς παντὸς φύλου καὶ πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας εὐρίσκονται εἰς ἀναστάτῳσιν, μὲ τὰς λέξεις εἰς τὰ χεῖλη, «Χολέρα, ἀπελπισία, ἀναχωρήσωμεν» καὶ ἕκαστος ἐσκέπτετο περὶ τῆς σωτηρίας του. Ὁ ἀστυνόμος ζητεῖ τὴν ἀπομάκρυνσιν πάντων ἐκ τοῦ πτώματος, τὸν ἐνταφιασμὸν αὐτοῦ κατὰ τὰ κεκαυνομένη καὶ τὴν ἀπομόνωσιν τῆς χολεριασμένης οἰκίας. Οἱ συγγενεῖς τοῦ νεκροῦ καὶ ἰδίως αἱ γυναῖκες ἀνθίστανται. Ὁ Δήμαρχος ὅστις ὡς ἰατρὸς ἐπεσκέπτετο τὸν ἀσθενῆ, διαψεύδει τὸν συνάδελφόν του καὶ προσπαθεῖ τὸν πείσῃ τὸν λαὸν περὶ τοῦ ἐναντίου· ἀλλὰ ποῖος πείθεται ἀφοῦ ὁ ἀνταγωνιστῆς του ἐκραζεν «εἶνε χολέρα καὶ λάβετε τὰ μέτρα σας;» Ἡδὲ ἐγειρεται ὑπὸ τοῦ ἐν τῇ πλατείᾳ συσσωρευθέντος πλήθους θορυβώδης συζήτησις καὶ προσκαλοῦνται πάντες οἱ ἰατροὶ νὰ ἐνεργήσωσι νεκροψίαν. Ὁ ἀπαξ ἀποφανθεὶς ἰατρὸς, ἀρνεῖται, ἐπιβεβαιῶν τὴν γνώμην του καὶ δι' ἐπιχειρημάτων. Τότε ἀκούονται ψιθυρισμοὶ καὶ ὕβρεις μετὰ τοῦ πλήθους, «εἶνε μεθυσμένος» «ὄχι δὲν εἶνε μεθυσμένος αὐτὸς ἀλλὰ σεῖς» «ὄχι πάντες μετὰ τοῦ ἰατροῦ εἴμεθα με-

θυσμένοι άλλοι από φόβον και άλλοι από . . . » και ούτω ἐτάφη ὁ νεκρὸς ὡς χολεριασμένος ἐν μέσῳ μεγάλου πατάγου, ἀλλὰ τὰ καρδιοκτυπήματα καὶ ὁ θόρυβος μείναντα ἀταφα ἤϋξανον. Ἡ κωμωδία αὕτη δὲν περιορίσθη μόνον ἐν Μεσσηνίῃ, ἀλλὰ καὶ μία πρᾶξις αὐτῆς παρεστάθη ἐπιτυχῶς καὶ ἐνταῦθα ὑπὸ ἄλλων προσώπων.

Ἐν τῷ μεταξὺ τοῦ ἐκεῖ θορύβου, αἱ ἀρχαὶ Μεσσηνίας, πεφοβισμένοι σπεύσαντες ἐν σώματι ἐπὶ τοῦ τηλεγραφείου ἀνήγγειλον τὴν ἐκεῖ ἐμφάνισιν τῆς χολέρας. Ὁ κ. Νομάρχης ὅστις πρῶτος εἰδοποιήθη, πελιδνὸς τρέχει ἀνά τὰς ὁδοὺς καὶ φαρμακεία, διὰ νὰ εὕρῃ καὶ ἀποστείλῃ εἰς Μεσσηνίαν ἰατροὺς μὴ μεθυσμένους, οὓς εὐρῶν ἀποστέλλει κατεσπευσμένως, ἵνα ἐνεργήσωσι τὰ δέοντα πρὸς διάγνωσιν τῆς ἀσθενείας κλπ.

Πρὶν ὅμως οὗτοι φθάσωσιν ἐκεῖ, ἡ ἀπαισία αὕτη εἰδησις ὡς δι' ἡλεκτρικοῦ ρεύματος διαδοθεῖσα εἰς ἅπασαν τὴν πόλιν μας, κατετρόμαξε καὶ ἐσέκωσεν εἰς τὸ ποδάρι ἅπνυτας μικροὺς τε καὶ μεγάλους, πλειότερον ἀπὸ τοὺς Μεσσηνίους. Πολλοὶ δὲ μάλιστα ἐκ τοῦ φόβου τῶν ἐφαντάσθησαν ὅτι αἰσθάνονται καὶ συμπτώματα χολέρας καὶ ἔτρεχον οἱ μὲν εἰς τοῦ Σταματελάκη οἱ δὲ εἰς τοῦ Κολοκοῦνη διὰ νὰ ροφίσωσιν ἀγγλικὸν ρῶμι ἢ μαστίχα, ἵνα δι' αὐτῶν ἐξασφαλισθῶσιν μέχρι τῆς διαγνώσεως τῆς ἀσθενείας ὑπὸ τῶν ἰατρῶν καὶ διὰ τοῦτο τὸ ἐσπέρας εἰδόν τινες ἐξ αὐτῶν προσβεβλημένου, ὅχι ἐξ ἀσιατικῆς χολέρας, ἀλλ' ἄλλους ἐξ ἀγγλικῆς, ἄλλους ἐξ ἐγγυρίου καὶ ἄλλους ἐκ χιώτικης χολέρας. Δὲν γνωρίζω ἂν κανεὶς ἐξ αὐτῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς προσβολῆς συνέταξε καὶ τὴν διαθήκην του.

Ὡς ἦτον ἐπόμενον, οἱ ἰατροὶ κ. κ. Χρυσόσπαθης, Κουτζομητόπουλος καὶ Ἀλθανίκης, ἀφιχθέντες εἰς Μεσσηνίαν καὶ ἐνεργήσαντες μετὰ τῶν ἐκεῖ ἰατρῶν πραγματικὴν ἐπιστημονικὴν νεκροψίαν, καθιστοῦχασαν τοὺς θορυβηθέντας Μεσσηνίους καὶ Καλαμίους καὶ οὕτω ἐτελείωσε καὶ ἡ κωμωδία αὕτη διὰ τοῦ διαμελισμοῦ τοῦ νεκροῦ τοῦ ἀτυχοῦς Ζάρκου.

Ἐἶνε μὰ τὴν ἀλήθειαν φίλτατον «Μὴ Χάνεσαι», λυπηρὸν, ἰατροὶ ἐπιστήμονες καὶ καυχώμενοι ὡς ὁ ἀνωτέρω ἐπὶ ἱκανότητι, νὰ ὑποπίπτουν εἰς τοιαῦτα φοβερὰ λάθη, ἐνσπεύροντες τὸν πανικὸν εἰς ὀλόκληρον λαὸν καὶ θέτοντες αὐτὸν εἰς ἀναστάτῳσιν, καὶ ἐνῶ μάλιστα προσκαλοῦνται νὰ συμπράξωσι μετὰ τῶν συναδέλφων των ν' ἀρνῶνται, ἐπιμένοντες εἰς τὴν πεπλανημένην ἰδέαν των χάριν μικροφιλοτίας, ἢ ἰδιοτροπίας, χωρὶς νὰ λαμβάνωσιν ὑπ' ὄψιν των καὶ τὰς συνεπειὰς τῆς τοιαύτης παραλόγου ἐπιμονῆς.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Κάμνε ὅ,τι λέγω, καὶ ὄχι ὅ,τι πράττω. Τοιοῦτοτρόπως πρέπει νὰ ἐπιγραφῇ ἄρθρον τοῦ ὑπὸ τὰ ρεύματα τοῦ Νιαγάρρα χαθέντος περιφήμου Βέμπ, δημοσιευθὲν μετὰ τὸν θάνατόν του. Τὸ ἄρθρον πραγματεύεται περὶ θαλασσίων λουτρῶν εἶνε δὲ τόσῳ περιέργον νὰ ἀκούῃ τις τὸν ἄνθρωπον, ὅστις ἐπέπρωτο νὰ ἀπολεσθῇ ἐν τῇ ἀφροεστέρῳ τῶν ἐπιχειρήσεων, ὅτι δύναται νὰ φαντασθῇ καὶ νὰ συμβουλεύῃ τὴν φρόνησιν καὶ τὴν περίσκεψιν εἰς τοὺς κολυμβῶντας. Ἐὰν συνεμόρφου τὴν διαγωγὴν του πρὸς τοὺς κανόνας τοὺς ὁποίους παραθέτει, δὲν θὰ ἐρρίπτετο βεβαίως εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Νιαγάρρα, καὶ θὰ ἐζούσεν ἔτι.

Θάρρος καὶ θράσος. Ἐν τῷ ἰδίῳ ἄρθρῳ μεταξὺ ποικίλων λεπτομερειῶν ὁ πλοίαρχος Βέμπ ὑποδεικνύει δι' ἐναργεῶς παραδείγματων τὴν μεταξὺ θάρρους καὶ θρασύτητος διαφορὰν: Δύο νέοι ἐλούοντο ἐντὸς θαλάσσης τεταραγμένοι ὁ εἰς προσπαθεῖ νὰ σώσῃ τὸν ἕτερον νὰ πλεύσῃσι μέχρι ἐνός βράχου, ὅστις ἦτο εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασιν· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ δευτερός δὲν συγκατετίετο, ὁ σύντροφός του τὸν ὑβρίζει «δειλὸν» καὶ ἐπιχειρεῖ νὰ πλεύσῃ μόνος εἰς τὸ ὑποδειχθὲν σημεῖον, ἀποδεικνύων οὕτω τὴν γενναϊότητα του. Ἀλλὰ πρὶν φθάσῃ εἰς τὸν βράχον, αἰσθάνεται ἐκλιπούσας τὰς δυνάμεις του· στρέφεται πρὸς τὴν παραλίαν, κάμνει σημεῖα, καὶ μετ' ὀλίγον ἀναγκάζεται νὰ καλέσῃ εἰς βοήθειαν. Τότε σπεύδει ὁ «δειλὸς» εἰς βοήθειαν τοῦ κινδυνεύοντος συντρόφου, ὅστις θὰ ἐπνίγετο χωρὶς αὐτοῦ, καὶ ἀμφοτέροι φθάνουσι ἐξηντλημένοι εἰς τὴν ἀκτὴν.

Εὔγε, ξενοδόχοι! Δὲν πρόκειται δυστυχῶς περὶ τῶν ἰδικῶν μας, τοὺς ὁποίους κανεὶς δὲν ἔχει ὄρεξιν νὰ ἐπευφημήσῃ συνήθως ὅταν βλέπῃ πῶς μαγειρεύουν τὰ φαγιά των, καὶ τὰς τιμὰς αὐτῶν. Πρόκειται περὶ τῶν ξενοδόχων τῆς Μασσαλίας, καὶ τῆς λύπης, τὴν ὁποίαν ἐτράβηξαν οἱ γαστρίμαργοι πελάται των, μὴ βλέποντες ἐφέτος νὰ περιεχθῆται εἰς τὴν λίσταν κυνήγι πρὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἐπιτρέπεται ἡ ἐναρξὶς τῆς θήρας, ὅπως ἐγένετο πάντοτε, καὶ ἦτο εὐκολώτατα νὰ τρώῃ κανεὶς πέρδικας εἰς τοιαύτην ἐποχὴν. Ὁ λόγος τῆς ἀνωτέρω ἀπουσίας εἶνε ὅτι οἱ ξενοδόχοι συνελθόντες ἀπεφάσισαν νὰ μὴ ἀγοράσῃσι ἐφέτος κυνήγι προερχόμενον ἐκ λαθροθηρίας, ἵνα ἀποθαρρύνουν τοὺς λαθροθήρας· ὁ παραβαίνων τὴν σύμβασιν ὑποχρεοῦται νὰ πληρῶσῃ πρόστιμον 500 φράγκα! Οἱ ἀξιότιμοι ξενοδόχοι τηροῦσιν αὐστηρῶς τὴν ὑποχρέωσιν των μέχρι ὄρας, πρὸς μεγίστην ἀπελπισίαν τῆς λαϊμάργου πελατείας των.

Ρακοςυλλέκτης.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Χθὲς περὶ τὸ μεσονύκτιον ὁ κρεωπώλης Ἀναστ. Κοτζαμπανόπουλος μεταβάς εἰς τὴν κατὰ τὴν Βάθειαν οἰκίαν του ἐκακοποίησε διὰ ξύλου τὴν γυναῖκα Βενετζάναν Γερανήτου, μετ' ἧς πρὸ χρόνων πολλῶν συνέζη παρανόμως· ὁ ὑπαστυνόμος τοῦ ΣΤ' τμήματος παραβῶν τοῦτον ἐνεργεῖ τὴν δέουσαν ἐξέτασιν.

— Χθὲς περὶ τὴν μεσημβρίαν ναύτης τις τοῦ ἐμπορικοῦ ἀγγλικοῦ ἀτμοπλοίου *Lartmor*, ὀνόματι Ρίς κολυμβῶν μετ' ἄλλων ἐν τῷ λιμένι Πειραιῶς, ἐπνίγει.

— Ἐν Πειραιεὶ χθὲς κατὰ τὸ μεσονύκτιον ὁ Ἀθ. Κασαρός ἐν μέσῳ ὧν μετέβη μετ' ἄλλων εἰς τὴν κατὰ τὴν συνοικίαν Ἐργοστασίων οἰκίαν τοῦ Ἀναστ. Σταμοπούλου καὶ ἐξήτουν νὰ εἰσέλθωσι διὰ τῆς βίας ἐν τῇ οἰκίᾳ, ὅτε ὁ ἰδιοκτήτης πυροβολήσας κατ' αὐτῶν, ἐπλήγωσεν ἀκινδύνως τὸν πρῶτον τούτων Κασαρόν.

Οἰκοπεδικὸν Δελτίον.

Ἐν τῷ Δημοπρατηρίῳ χθὲς ἐπωλεῖτο τὸ ἐν Κλονακίῳ οἰκόπεδον Κόσκου ἐκ πῆχων 480· προσφορά ἐγένετο μέχρι 20 ὀρ. τὸν πῆχον· ἀλλ' οὐ πωλοῦντες δὲν συγκατένευσαν.